



NACHOVÁ TEMNOTA

ONDŘEJ BLAHO

**NACHOVÁ
TEMNOTA**



NACH
TEMIN

HOVĚ VOTA



MYSTERY PRESS

2025

ONDŘEJ BLAHO

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ondřej Blaho, 2025

Cover & Map © Martin Stehlík, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-867-9 (pdf)

**KNIHY ONDŘEJE BLAHA
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

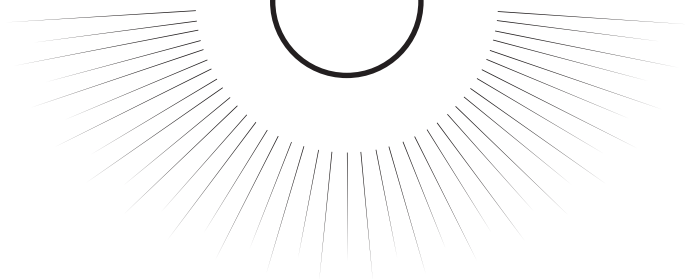
TRILOGIE SEVERNÍ DEN

**Severní den
Nachová temnota**

PŘIPRAVUJEME

Architekt hněvu

*Každému, kdo někdy zkusí své jméno
napsat na hladinu jezera.*



STALO SE...

Severní den, Nordtag. Ostrov kdesi daleko na severu, který byl za nejasných okolností dávno odstraněn ze všech map, a na který si před více než dvěma sty lety přesto dokázala hrstka lidí, prchajících na lodích před Černou nemocí z Kontinentu, najít cestu. Zoufalých, vystrašených a s jediným cílem – přežít.

Našli tu dlouhé zimy a krátká a chladná léta, neúrodnou půdu, ale především zbytky rozsáhlých ruin dávno neobývaných staveb a později i různorodé konstrukty a artefakty – některé se vešly do kapsy zdobné vesty vycházkového obleku, jiné nebylo možné ani zrakem obsáhnout. Některé stále funkční, jiné nejasného účelu a využití, snad dávno rozbité a mrtvé, již prostě neznámé energie, která je kdysi poháněla.

Přes všechny nástrahy se prvním osadníkům podařilo vybudovat přístavní město Rovini a později hlavní Středové město, Jezerem a několik menších osad. Ale velká část ostrova, Severní teritoria, nebyla prospektory prozkoumána

nikdy – dle všeho se zde konečně nenacházelo nic, co by přineslo jakýkoli užitek. Jen věčný led a sníh a místa spojená s původem záhadných Nočních tvorů, kdy setkání s nimi v lepším případě nenávratně poškodilo mysl a v tom horším už takového nešťastníka nikdo jaktěživ neviděl.

Řád věcí pak záhy uchopila Vláda v čele se Dvěma podléhajícími Pilířům (autoritě, kterou nikdo nikdy s určitostí nespatriil, ale kterou všichni ctíli), Církev Jediného, jako výhradní povolené náboženství, a zločinecký Syndikát zajišťující chod šedé ekonomiky.

Julius Birma. Muž po třicítce, vdovec s pohnutou minulostí, který se řadu let skrýval před světem i sebou samotným daleko v Mlžných horách. Lovci hlav najatí jeho věřiteli ho již před časem donutili vrátit se do Rovině a začít splácet dluhy. Nyní již bývalý prospektor, jenž díky mimořádným znalostem ostrova přijímá různorodé zakázky převážně pro dobře placící Syndikát, se protentokrát stává kurýrem depeše s neznámým obsahem. Konečně, on nikdy neklade zbytečné otázky – co doručuje, není jeho věc. Lepší nevěděť, obzvlášť pak pro člověka, pro kterého byla důstojnost a spravedlnost vždy na prvním místě. A tak se i s balíčkem vydává z Rovině do Středového města.

K Juliovi se záhy připojuje Hana Polach – ne že by o její společnost stál, ale pohledná a energická žena se nenechá odbýt. Bývalá společnice, snažící se stůj co stůj opustit zlatou klec, do které ji uzamkl její despotický manžel a jejíž klíč pečlivě hlídal její jednoruký strážce Gibbs. Hana prahne po jediném – po svobodě. A nevědomky se tak stává jen další loutkou v rukách mocných. Nyní ji čeká údajně poslední úkol, poslední krůček ke slibované svobodě: je třeba, aby Julius Birma zemřel.

Ale společná cesta se úder za úderem komplikuje, a není to jen nekončící déšť, zavalená soutěska, hrozba setkání s Nočními tvory či záhadný stín, který je jim v patách – Hana si záhy uvědomuje, že podobného skutku není schopna, a už zcela jistě ne na někom, jako je Julius. Sice bručoun, ale zároveň někdo, kdo jí svými znalostmi i odvahou nesmírně imponuje.

Po několika dnech společné cesty Hanu přemáhá záhadná horkost. Julius vidí, jak ji rychle opouštějí i poslední zbytky života, a má tak jedinou možnost – vyhledat pomoc. Skalní město. Před ostatními dobře ukryté místo, komunita pod vedením mimo čas stojící Guvernérky, kde by byl dříve vítán, ale nyní se z jeho hlavy stala žádaná kořist.

Julius tak upadá dobrovolně do zajetí – jeho čest mu nedovoluje postavit svůj život nad život bytí neznámé, ale dle všeho počestné Hany. A záhy ho tak Guvernérka žádá o drobnou laskavost, která ovšem žádnou laskavostí není. A především – není ji možné odmítnout. Ke dvojici se tak připojuje Cora Morrowind. Mladá žena obdařená zcela mimořádnými schopnostmi zesílenými drobnými artefakty, jež ponejvíce připomínají bohatě zdobené kovové kuličky. Její lásky, jak je v duchu ráda tituluje. A co Guvernérka od Julia požaduje? Vlastně nic složitého, jen to, aby pokračoval v cestě ke Středovému městu a za všech okolností se postaral o bezpečnost nové společnosti. A úkol Cory? Zajistit recepturu pro výrobu léku, která se skrývá ve svazcích tamní knihovny, a co nejdříve se s ní vrátit zpět do Skalního města. Ano, Černá nemoc, důvod, kvůli kterému občané Severního dne, Nordtagu, před více než dvě stě lety opustili Kontinent, je podle všeho zpět.

Po mnoha dnech putování přichází vyčerpaná trojice do Středového města. Jenže nic není tak, jak mělo být.

Vláda v čele s Dvěma padla, její představitelé jsou pryč nebo se přidali k nově příchozím, kteří sami sebe označují jako Svit. Odkud přišli, co je jejich cílem? Nikdo neví. A nikdo se neptá a jejich příchod je občany vlastně jen slepě vítán. Zkorumpovaná vláda nikomu chybět nebude, a ke všemu je tu cosi, co z ještě nedávno pragmatických a rozumných dělá jen poslušné stádo. Příslušníci Církve Jediného jsou vyvražděni, stejně jako významná část akademické obce z Padraniho univerzity, a vedle toho dochází i k systematické likvidaci Syndikátu. Jediným, komu se podaří vyváznout, je jeho bývalý vůdce, Vicram Bagley. To on je však zároveň tím, kdo se ve svém honu za mocí a penězi spřáhl s nepravými a umožnil tak Svitu převzetí moci nad městem. Jenže ve chvíli, kdy tuto skutečnost na opiu a fistech závislý Bagley zjišťuje, je již dávno pozdě – jeho lidé jsou povražděni nebo konvertovali, jeho honosné sídlo je zničeno.

Ale co nyní?

Cora zjišťuje, že knihovna Padraniho univerzity byla obsazena Svitem a získání receptury se tak komplikuje.

Julius Birma dokončuje svůj úkol, dozvídá se pravdu o Haně a stejně tak i to, že i on sám je, byť nepřímo, zodpovědný za situaci, která ve městě nastala.

Vicram Bagley, spolu se znovunalezeným pobočníkem Robertsonem, chce získat svůj status a moc zpět, ale pokud toho chce docílit, musí zničit Úhelný kámen – záhadný konstrukt daleko na severu, díky kterému se Svitu podařilo otrávit a ovládnout mysl občanů.

A Hana? Je zajata, souzena a odsouzena, ale na poslední chvíli pravdě unikne.

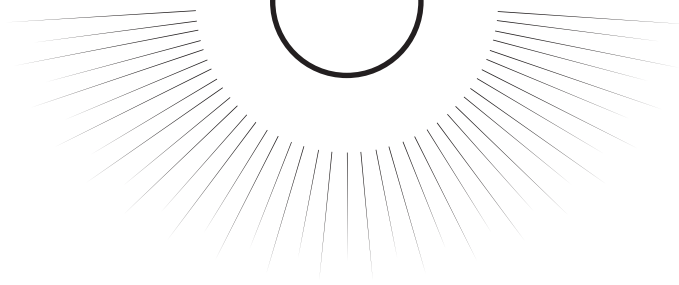
Ale je tu ještě někdo. Severin Nowak. Výjimečně inteligentní a talentovaný, ale stejně tak frustrovaný, labilní

a psychotický jedinec. Spoután exoskeletem a využíván jako zdroj mimořádně cenných informací v Knihovně nedaleko Středového města se nyní vymaňuje ze svého domnělého vězení, přichází do města, připojuje se ke Svitu, prožívá všechny rozkoše, které jsou mu nabízeny, a v mysli spřádá první nemocné myšlenky na to, jak se sám chopit moci nad celým ostrovem.

ČÁ

PRV

ST
NII



01

POSLEDNÍ KARTA

Středové město bylo neprodyšně uzavřeno, ulicemi procházely pravidelné hlídky Svitu i na jejich stranu konvertovaných miličníků a Mlhy. Ani Robertsonův dům již zdaleka nebyl tak bezpečný jako ještě před několika málo dny. A tak se teď všichni krčili v tlustých kabátech z tulení kůže na jeho dobře skryté, ale nepřilíš útulné půdě. Stěny i strop zakryli vlněnými dekami, po zemi rozmístili staré kožešiny málo známých zvířat z jihovýchodních oblastí okolo Jezeremu.

Byly to čtyři dny a tři noci, co tomu náhoda chtěla, a ti tři se potkali v jednom z utajených podniků. Julius, který chtěl předat depeši a zmizet, a Vicram zapíjející spolu se svým pobočníkem Robertsonem hořkost zmaru a spřádající chabé plány na to, jak získat zpět vše, co bylo ztraceno. Nyní se společně skláněli u nízkého stolu nad plánem ostrova. Cora, jež vyhledala Julia coby jedinou známou tvář v nyní již cizím městě, sledovala oknem ve vikýři opar končícího dne a nekonečný déšť. Venku panoval třeskutý

mráz, jaký nikdo nepamatoval. Přesto se déšť neměnil na vločky a ty na sníh a závěje, které by větrnice svými chamtivými prsty formovala do hladových jazyků lačnických po poutnících. Stejně jako je odlišné složení slz radosti a slz smutku, stejně tak se lišilo složení tohoto deště. Neměnil své skupenství, nestával se pevným, jen stékal, a vše, co mohl, odnášel s sebou.

„Poslední den,“ odtušila Cora jakoby nic, ale nikdo z mužů její slova neslyšel nebo jim zkrátka nevěnoval pozornost. „A pak dvacet osm dní a osm úderů dlouhá noc,“ dodala po chvíli, a to už se k ní otočil Julius se zamračeným výrazem.

„Co to říkáte?“ zeptal se a v dlaních přitom svíral smaltovaný hrnek s vývarem ze sušeného masa, nudlemi z krámu z Vicztaryho čtvrti a především s oky rybího tuku na hladině, které mu asi jako jediná ingredience dodávaly na jakés takés chuti.

Cora se na něj otočila. „Jednou za mnoho stovek nebo snad i tisíc let, nikde není psáno, kdy přesně, se poloosa našeho světa nakloní o něco víc, dráha, po níž obíhá okolo Slunce, se protáhne a nastane to, co se ve svazcích Předchůdců nazývá Nachová temnota.“

Julius nerozuměl tomu, co říkala, ale matně si uvědomoval, že o něčem podobném snad kdysi slyšel vyprávět svého přítele Vredevera u sklenice falešného vína.

„Myslíte zatmění Slunce?“ zapojil se do hovoru chraplavým hlasem Robertson. Už několik dní ho sužoval nepříjemný kašel, ale horkost ani jiné obtíže se naštěstí nedostavily.

„Ne, mám na mysli Nachovou temnotu,“ odvětila stroze Cora. „Na oblohu již vychází Měsíc v novu, ale Slunce se dosud neskrylo. Přestává se střídat den a noc, jen sem

tam se na obloze objevují nachová mračna," ukázala prstem přes okno ven k obloze. „Vše je jinak, po ní se řád věcí mění, přichází panika a chaos.“

„A vy takové pohádky věříte...“, zasyčel sarkasticky Vicram. Výraz ve tváři měl opět zastřený účinky váčku s fis-
techem, který nervózně převaloval mezi zuby.

„Je to jen dávno zapomenutá povídačka pro malé děti. Nemile mě, slečno Morrowind, překvapuje, že tak vzdělaná žena jako vy něco podobného vůbec zmiňuje...“, podotkl zachmuřeně Robertson.

Cora se na něj ostře otočila. „A mě překvapuje, že vy se svými zkušenostmi a výcvikem nedáváte na obsah dětských povídaček větší důraz!“

Vicram se uchechtl. „Nikdo se s vámi nechce hádat. Osobně jsem upřímně nadšen, že u vás po všech těch dnech zaznamenávám alespoň nějakou emoci...“

Cora jen sklopila hlavu, zasažena do svého nejslabšího místa.

„Má pravdu,“ zašeptal po chvíli ticha Julius. „Nevím, co znamenají ty povídačky, ani legendu neznám, ale Slunce i Měsíc jsou na nebi takřka vedle sebe. A mračna v barvě nachu,“ ukázal prstem přes okenní tabulku.

„A společně i nadlouho zmizí,“ doplnila ho Cora tichým hlasem, oči sklopené.

„Do prkna, nikdy mě nenapadlo, že...“ Větu už ale nedokončil – Robertsonovi vystřelila ruka se zdviženým ukazovákem před ústa – Vicramova bledá tvář a zakalené oči se projasnily, Cora splýnula s jedním z mnoha stínů a Julius nechápavě zvedl obočí a ruka mu instinktivně sjela k opasku se zbraní.

Robertson kývl do prostoru pod sebou a zašeptal: „Někdo je uvnitř.“

Na muže jeho věku se překvapivě lehkými kroky přesunul k trubce, která trčela zhruba uprostřed pokoje, a opatrně k ní poklekl. Uvolnil zarážku, otočil kusem kovu pomalu okolo osy, z kapsy vytáhl lesklou destičku, přeštil ji lemem kabátu a vložil do horní části jednoduchého periskopu. A v destičce se okamžitě objevil obraz z prostoru pod nimi. V příšeří dlouho nedokázali rozpoznat víc než naprosté a dokonalé nic, ale pak se jako olejnatá louže rozlil po podlaze světnice nepřírozeně dlouhý a úzký stín. Silueta kontrastovala s osvětlenou plochou, dlouhé ruce podél úzkých boků a dlouhých nohou, hlava vpitá do stínu halícího zbytek místnosti. Juliovi se vybavily staré vzpomínky a dech se mu okamžitě zrychlil. Pistoli s krátkou hlavní opatřenou tlumičem již třímal v ruce a nyní ji bez váhání odjistil. A ano, v tomto případě by použití tohoto druhu zbraně bylo naprosto marnou snahou. Ale co na tom. Staré vzpomínky byly zpět, byť zastřené mlhou času, přesto stále více než znepokojivé, stejně jako bytost pod nimi. Noční tvorové. Někdo na ně věřil, někdo se snažil přesvědčit sám sebe, že nikoli, ale všichni z nich měli strach. A Julius věděl, že existují, setkal se s nimi již dříve, byť na několik okamžiků. A přežil. Z nějakého nepochopitelného důvodu ho nechali jít. Ale zde? V srdci Středového města? Jak by překonala monolitická opevnění a sílu konstruktů? Opravdu se věci daly tak rychle do pohybu?

Silueta pod nimi se pomalu pohnula, vypadalo to, že se rozhlíží. Vicram jen bez hlesu pootevřel ústa. Nevěřil. Alespoň dosud ne. Ale zároveň slyšel dost na to, aby si všechno spojil, a nyní si tak přitáhl kabát blíž k tělu. A ve stejnou chvíli se pohnul i tvor pod nimi – posunul se o kousek vpřed – a rázem se deformace jeho stínu vytrátila. Julius vydechl. Žena. Malého vzrůstu, do tmy zasvítily

až nepřirozeně bílé vlasy. Rozhlížela se ze strany na stranu, lampou v ruce opisovala mihotavý půlkruh, až bez většího váhání přešla k vysokému kredenci v rohu a s naprostou jistotou povytáhla šuplík, pak druhý, třetí, první vrátila na původní místo, povytáhla čtvrtý – otevírací sekvence, kterou měl znát jen Robertson. V masivním kusu mobiliáře několikrát cvaklo, žena ho bez větší námahy odsunula do strany a odkryla příkré schodiště. Stejně rychle, jak zmizela přihlížejícím z obrazu na kovové tabulce, se nyní objevila nahoře mezi nimi. Přes rovné bílé vlasy, které jí spadaly až na ramena, bylo zřejmé, že je stále velmi mladá. Drobná a křehká, přesto již ženská postava, jemná linka rtů, brada ve tvaru srdce i drobné dolíčky ve tvářích poseté pihami. Světle modrýma očima přejela z jednoho muže na druhého a ve stejnou chvíli, kdy se rozhodla udělat krok kupředu, se i zastavila – mezi bradou a ohryzkem jí kůži stáhla ocelová struna, jejíž konce omotané kolem dřívěk svírala pevně v dlaních Cora, která nyní vystoupila ze stínu. Dívka vydechla, ale snad ani ne tak úlekem či bolestí, jako spíš překvapením. Pomalu roztáhla ruce v gestu, kterým se neznámému za sebou vzdávala, lehce rozevřela ústa, ale už neměla v plicích dost dechu na to, aby vysloвила byť jen slabiku. A pak se struna stáhla kolem hrdla ještě o něco víc, tkáně okolo zbělely a dívka se skácela k zemi.

„Fraya Wozniak,“ odpověděla. Přes nezáviděníhodnou situaci, kdy byla připoutaná v těžkém polstrovaném křesle, které sem donesli ze spodního patra, působila až překvapivě klidně. Snad jako někdo, kdo nemá co ztratit.

„Odkud jste znala kombinaci pro vstup?“ pokračoval v otázkách trpělivě Robertson, ale ti, co ho znali, v tónu jeho hlasu vycítili jistý druh nervozity.

„Nevím, opravdu nevím,“ odpověděla bez váhání, „zkrátka jsem ho uhodla. Prosím, vyslechněte mě...“

Robertson ji ale přerušil gestem ruky. „Nic není jen tak, nemůžete nevědět. Znovu se ptám...“

„Má nesmírně silnou intuici,“ přerušila ho Cora a prohlížela si dívku jako nějaký velice zajímavý sběratelský artefakt, a nikoli živou bytost. V tom pohledu bylo snad i něco, co by jeden mohl pojmenovat jako zalíbení. „Pokud bychom s ní pracovali u nás,“ na chvíli se odmlčela, „dokázala by jistě mimořádné věci. Takto je její talent rozvinutý jen částečně a je už nejspíš příliš stará na to, aby naplnila jeho plný potenciál.“

Fraya se na Coru nedůvěřivě potočila. Tak jak na muže reagovala s klidem a rozvahou, přítomnost druhé ženy ji evidentně vyváděla z míry.

„Ne, nevidí mě,“ dodala ledovým a pro ni tak příznačným tónem v hlase Cora a svázaná dívka jen lehce polkla. „Jsem pro ni *neviditelná*, neví, co udělám za zlomek vteřiny, necítí mou přítomnost. Fyzicky samozřejmě ano, ale jsem pro ni jen obraz bez podstaty.“

„Vidí budoucnost?“ zbystřil Vicram a zaujatě poposedl.

„Budoucnost ne. Jsou to jen zlomky vteřiny. Potkala jsem takové jako ona. Ale ještě nikdy ne tak moc obdarované. Skutečně škoda.“

Julius si povzdechl a obrátil se k dívce. „Připustíme, že jste kombinace neznala. Dobrá. Tak proč jste sem přišla?“ zapřel se o židli, která pod jeho vahou lehce zavržala.

„Potřebuji na sever. Hledala jsem cestu z města, ale žádná z něj nevede. A pak mě kroky dovedly až sem. Nevím proč.“

V místnosti se rozhostilo ticho, které přerušil až Vicram, poté co do sebe obrátil další skleničku falešného vína. „A ty si myslíš, že my také míříme na sever... A víš ty co?

To je ale štěstí a náhoda! Máš pravdu! A víš taky, proč tam směřujeme? Co všechno ještě víš?”

„Vím jen, že mě sem dovedly mé kroky. Nevěděla jsem, kam jdu, za kým, opravdu ne, věřte mi, prosím,“ zopakovala Fraya bez sebemenšího zaváhání. „Chodila jsem městem křížem krážem a doufala...”

„Co hlídky?” odtušil Julius. „Ty si tě nevšímaly, nechaly tě jít?”

„Vyhýbala jsem se jim.”

„Kolik ti vlastně je?”

„Bylo mi sedmnáct.”

Vicram pokýval teatrálně hlavou. „Krásný věk. Tak se nám svěř, proč tam musíš ty? Povídej...”

„Musím se pomstít.”

Její odpověď bez sebemenšího zaváhání byla až mrazivá, jen Vicram se znovu potutelně zasmál – s alkoholem a fistechem to dnes opět přehnal, ale zároveň bedlivě pozoroval dívčiny reakce a byl zaujatý jejími odpověďmi. „Pomsta, pomsta! Už je to tady za-se!”

Julius si nad jeho chováním jen tiše povzdychl a raději dívku pobídl, aby pokračovala.

„Pilíře. Vzaly mi rodinu. Rodiče i sourozence.”

Vicramův výraz se spolu s její odpovědí změnil. Koutky úst ohnuté do křivého úsměvu se srovnaly, zvažněl. A znovu se natáhl po lahvi se zakalenou tekutinou, ale Julius ho velmi mírným, přesto jasným pohybem zastavil.

„A Pilíře najdeme na severu? Jak jsi na to přišla?” Soustředěně ji pozoroval. „Proč si myslíš, že na severu...”

„Nevím. Ani vy jistě netušíte, kde sídlí. Nikdo z vás je nikdy nespatriřil, nikdo z vás je nikdy neslyšel. Jen se více či méně podvolujete jejich nařízením, řídíte se Dohodou. Pilíře mi vzaly rodinu, poslaly ji na Svátek Bříz na jistou

smrt na daleký sever. V tomhle městě mi už nezůstalo nic. Poslední z příbuzných a přátel jsou pryč, jsou s nimi, se Svitem. Už nemám nic. Chci se pomstít.“

„Kdo ještě dnes drží Svátek Bříz?“ podivil se Vicram. Byl to výjimečný okamžik, svátek ohlašující začátek jara, začátek té lepší části roku pro občany Severního dne. V ten den každý obdržel svou obálku. Se vzkazem, úkolem, upomenutím. Malým dětem tyto do březové kůry uložené listy psali a následně předčítali jejich vlastní rodiče. V čem být poslušnější, v čem se zlepšit, jak se chovat k sourozencům. Ale po dovršení zletilosti již psaní chodila neznámo odkud. Ano, tradovalo se, že je píšou přímo Pilíře, ale dnes se jejich obsahem řídil již jen málokdo. Nedodržování pokynů nebylo nijak vynucováno, či dokonce trestáno, a vedle toho se jednalo spíše o jednoduché a často i účelné rady než konkrétní zadání toho, kdo a co má vykonat, jak tomu bývalo kdysi po příchodu Prvních osadníků před dvěma sty lety.

„Moje rodina na Dohodu a pravidla vždy velmi dbala...“

„Co stálo v dopisech tvé rodiny?“ zeptala se dívky Cora, která dlouhou dobu jen tiše přihlížela.

„Otec s matkou i obě sestry dostali stejný vzkaz a stejnou mapu. Měli se vydat na sever. Pilíře si je vybraly. Ale z té cesty se nikdy nevrátili, neposlali vzkaz, vůbec nic – a uběhl už víc než rok.“

„A tvůj vzkaz?“ vyhrkl Vicram.

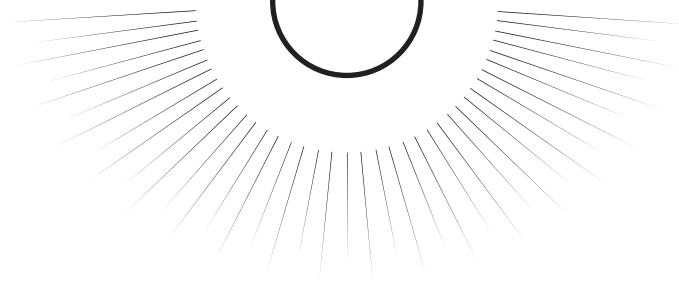
„Žádný dopis jsem na Svátek Bříz nedostala. Dlouho jsem se s matkou přela, chtěla jsem je následovat, ale zakázala mi to.“ Na chvilku jako by jí došla slova, než tičným, ale rozhodným tónem pokračovala: „Musím na sever. Víím, že je nenajdu živé, nejspíš je nenajdu vůbec, ale musím to zkusit.“

Cora přistoupila ke stolku, rozvinula mapu a opatrně Fraye uvolnila spoutané ruce. „Ukaž nám, kam listy tvou rodinu poslaly. Severní teritoria zabírají skoro polovinu ostrova...”

„Alespoň část cesty, pak půjdu sama...“ řekla prosebně, potom se v křesle napřímila, srovnala na stole už notně ohmataný arch a bez většího váhání prstem ukázala do bodu daleko na severovýchodě. „Sem, sem je poslaly...“ rozhlédla se po ostatních, kteří stáli nad ní.

Robertson s Juliem si vyměnili neklidný pohled, Vicram zkrřížil ruce na hrudi. Mohla to být náhoda?

„Prosím, můžu jít s vámi?“



02

PŘÍLIŠ DLOUHÉ RÁNO

Bylo po šestém úderu ráno, ale venku dál panovala absolutní temnota. Cora měla pravdu, toho dne se už rozbřesku a následného východu slunce nedočkali. Tma naopak dál sílila a místy se na obloze objevily další shluky mráčen nachové barvy. *A ty budou narůstat, nabírat na objemu a pak je vlastní hmotnost potáhne den za dnem k zemi, až se do ní vpíjí, a pak ti, kteří sem nikdy nepatřili, ti budou po té půdě kráčet a změni se spolu s ní*, prolétl Coře v polospánku myslí úryvek z Guvernérčina tichého rozjímání z dob, kdy k ní docházela ještě jako malé děvče na první hodiny. Z dob, kdy jí poprvé ta žena stojící mimo čas svěřila první drobnou kovovou kuličku, artefakt, a kdy společně začaly prohlubovat Cořiny schopnosti a soustředění.

Julius vstal jako první, přehodil přes sebe tulení kůži a malým okénkem skrytým ve vikýři vyhlédl ven. Ručička drobného meteorologického strojku umístěného těsně za oknem se zastavila na mezní minusové hodnotě, dál se již posunout neuměla. Otřásl se. Dnes byl ten den, zpátky

na cestu. Trochu melty a vývaru a jejich pouť na sever započne. Podvědomě si k tělu o něco víc přitáhl tlustou tulení kůži; byla neforemná a těžká, ale hrála.

Z rozmyšlení ho vytrhly kroky a Robertsonova ruka na rameni. „Vše je připraveno, ale máte ještě jednu povinnost, někoho jsem vám přivedl,“ pokynul k poklopu vedoucímu dolů. „Pojďte prosím se mnou.“

Juliovi se nepříjemně sevřelo hrdlo a rozbušilo srdce, byť sám dobře věděl, že ta situace dřív nebo později bude muset přijít. Vzal ze stolu malou petrolejku a po rozvrzaných schodech sešel do spodního patra.

Seděla tam za stolem, zahalená do huňatých dek, s unaveným výrazem a obláčky páry, které se jí v mrazivé místnosti tvořily u úst a nosu.

Julius odtáhl těžkou židli a sedl si naproti ní.

„Dobrý den.“

Hana sklopila oči. „Dobrý den.“

Chvilí tam jen tak seděli, oba pohledy upřené na desku stolu, oba hlavy plné složitých myšlenek. A ani jeden z nich nevěděl, jak a zda vůbec začít.

Julius pocítil znovu to obrovské a dusivé zklamání. Ta žena. Ošálila ho, podvedla a chystala se ho zabít. Byl pro ni práce, zakázka zadaná Syndikátem. A téměř dokonána. Naivně jí uvěřil. Někde vzadu v hlavě si už dokonce začínal představovat společnou budoucnost. Po mnoha a mnoha letech upustil od své ostražitosti. Zloba v něm opět nebezpečně rychle narůstala. *Hlupáku! Možná už při příštím setkání by tě zbavila života a vydala se za zástupci Syndikátu s žádostí o potvrzení, že splnila kontrakt a že jí může být vyplacena odměna.* Přes to všechno se rozhodl ji zachránit, a ne: stále netušil, co ho k tomu rozhodnutí vedlo. A ke všemu měl nyní na svědomí život druhé ženy,

kteřá ten svůj nedobrovolně položila za její. *Vše už nechte na nás*, řekl mu tehdy Vicram. A on ho poslechl. Měl se ptát na to, jak Hanu z vězení dostanou, jak ji zachrání před popravou. Ale to téma mu bylo tehdy tak moc nepříjemné, snazší nevědět. Ano, opět ta stejná a neomluvitelná chyba, jako když ho nezajímal obsah jím doručovaných zásilek. A nyní už bylo na všechny otázky pozdě – byly zodpovězené a usvědčovaly ho jako někoho, kým se nikdy nechtěl stát.

Hana cítila, jak jí v hrudi rychle buší srdce. Muž proti ní ji podle všeho předal cechu lovců hlav. Ale mohla se divit? Ona sama měla být tím posledním, co měl v životě spatřit, a to, že se záhy rozhodla, že něco takového nejenže nedokáže, ale především nechce udělat, o tom se on vlastně nikdy ani dozvědět nemohl. Rychle si v tom věčně brucícím muži našla upřímné zalíbení. Pohledný a ke všemu vzdělaný muž, zakládající si na své důstojnosti za každé situace, pravý a poctivý. Zklamala ho. Tak strašně moc. Otevřela jeho temnou stránku. Ale proč pak změnil názor a rozhodl se ji na poslední chvíli zachránit, to netušila. V hlavě jí jen utkvěla scéna, kde ji neznámé paže strhávají do přistaveného kočáru, ze kterého chvíli předtím vyklopýtala ven ženská postava v rozedraných šatech a s pytlek přes hlavu. „Někomu na vás hodně záleželo,“ zasyčel na ni hrbatý pohůnek uvnitř povozu, přitiskl jí povědomě páchnoucí látku k obličeji, a když se probrala, ležela na seně neznámo kde, ale v teple a suchu, a v rohu místnosti byl otlučený plechový talíř s kusy oschlého chleba a vedle džbán s vodou. A pak několik dní čekání, další muž, opět ztráta vědomí, a nakonec tohle studené místo ztracené kdesi ve Středovém městě.

„Chtěla bych vám několik věcí vysvětlit,“ přerušila nakonec dlouhé ticho Hana.

Julius na ni pohlédl a v jeho očích se mísila znovu připomenutá křivda s hněvem a zlostí. Hana se zachvěla, takhle toho muže dosud nepoznala.

„Ne,“ zarazil ji. „Nechci nic slyšet. Žádné další lži. Jsem tu, abych vás slušně požádal o jednu službu a zase šel. Možná tak vykoupíte alespoň část svých činů. Nic víc, jen mě prosím chvíli poslouchajte.“

„Prosím, dejte mi jen...“

„Ne, o něco vás žádám, vy teď vyslechněte mě! Už od vás nechci slyšet byť jedinou slabiku!“

„Dejte mi jen...“, nedořekla, protože se prudce vztyčil ze židle a dlaněmi uhodil do desky stolu.

„Ztište se, prosím! Nikdy nevíte, kdy se sem zatoulá někdo z hlídky...“ snažil se je marně uklidnit Robertson, i když zároveň se zájmem pozoroval změnu v chování toho muže.

Hana se otřásla, sklopila zrak, ale zkusila to znovu: „Všechno je jinak, než myslíte. Chápu, že jste mě předal cechu lovců, nezlobím se, jen chci...“

Julius očividně nedbal na Robertsonova slova, jeho hlas byl vše, jen ne tichý. „Paní Gartner, nebo Polach, nebo jak se ve skutečnosti jmenujete, buďte zticha! O žádném cechu lovců nic nevím. Nejsem zvědav na vaše další lži a manipulace. Poslouchajte vy mě, mám na vás...“

„Prosím, jen mě vyslechněte, chci...“

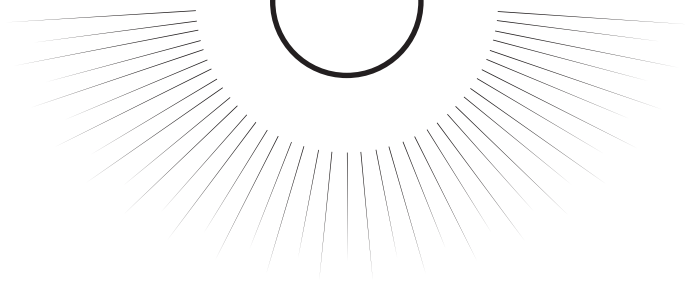
„Ne!“

Robertson k němu zezadu rázně přistoupil. „Pane Birmo, uklidněte se, prosím, tohle setkání nemá podle všeho smysl,“ vzal ho za rameno. „Vraťte se raději nahoru, než vším tím křikem a lomozem opravdu připoutáte pozornost, o kterou ani v nejmenším nestojíme!“

„Jen chci, já...“, vyhrkla Hana, po tvářích se jí kutálely slzy.

Ale to už Julius stoupal rychle zpět po schodech. Ani on sám sebe nepoznával. Tolik zklamání, vzteku, křivdy.

Ke stolu naproti ní si místo něj sedl Robertson. „Tiše, prosím. Paní Hano, my dva se neznáme, ale mám na vás prosbu. Stejnou, jakou by měl pan Birma. Jen jsem myslel, že bude vhodné, abyste ji slyšela od něj. Možná odlehčí vašemu svědomí, chcete ji slyšet?“



FALEŠNÝ VÝKŘIK, PRAVÝ STRACH

Ta nově příchozí dívka – Fraya – náhle vykřikla. Nebylo to žádné konkrétní slovo nebo slabika, jen neidentifikovatelné citoslovce plné strachu. Julius, Vicram, Robertson i Cora seděli u stolu v tajném podkroví Robertsonova domu a naposledy předtím, než se jejich kroky rozejdou, znovu šeptem procházeli body společného plánu. Hovořili o osudu Hany, která zatím čekala schoulená v malé nevytápěné místnosti přiléhající k podkroví, i o osudu dívky, která si teď tak nepříjemným způsobem řekla o jejich pozornost.

Cora udělala od stolu několik rychlých kroků a už stála nad dívkou připoutanou k židli. „Co se stalo?“

„Jdou! Jdou sem! Brzy budou tady! Milice! Svit!“ zašepkala dívka, oči se jí přitom zalily slzami, tělo se klepalo.

K jejich štěstí byli připraveni vyrazit. Julius jako první seběhl po schodech dolů a opatrně vyhlédl ven přes těžký závěs. Opravdu: venku se šikovaly další a další postavy. Dle pravidelnosti jejich siluet nemohlo být pochyb

o tom, že se jedná o příslušníky Milice, jež se dle všeho už už chystali vpadnout do domu. První dva třímali v rukou beranidlo, dalším třem, které v přítmí ulice rozeznal, se v rukou zaleskly krátké opakovací pistole a dost možná se ve stínech skrývali další. Julius jen podvědomě vnímal, jak za ním jeho druhové opatrně sbíhají ze schodů, jak Hana s Corou a Robertsonem kontrolují zaslepené úzké okno směřující do vnitrobloku a pak i opouští dům a Vicram s opodál stojící a klepající se Frayou na něj tiše volá, aby je okamžitě následoval.

Těch venku byla přesila. Julius sevřel starou bubínkovou pistoli a zatajil dech. Možná by je dokázal chvilí zdržet – roztrhnout končetiny několika z nich kousky vystřeleného olova, způsobit mezi nimi alespoň krátkou paralýzu a strach a získat iniciativu. Zcela jistě by se ale chaos záhy obrátil vůči němu, dveře by povolily, on by sprovedil ze světa jednoho dva, možná tři nebo čtyři, ale potom by si kulka našla i jeho hlavu a ukončila všechno to trápení. Možná by to tak bylo lepší. Ale on cítil dluh za své činy, a ten se tak lacině vykoupit nedá.

A v tu chvíli beranidlo narazilo do dveří a ty se místo toho, aby první ráně odolaly, s prasknutím rozletěly do všech stran. Julius odjistil zbraň a vystřelil do vzniklého otvoru a pak znovu. Pokud ale čekal, že se miličníci zaleknou, zle se mýlil. První už vtrhl dovnitř a v přítmí složitě hledal cíl. Vicramova zbraň byla rychlejší – dva výstřely do hrudi a muž v uniformě se skácel k zemi. Ale to už se dovnitř drali další dva. Julius namířil a začal od boku pálit. Čtyři, pět, šest kulek – a oba se svíjeli na zemi.

Rychle přebil celý bubínek a rozeběhl se na druhou stranu za Vicramem, který stál spolu s Frayou v pootevřených dveřích vedoucích do podzemí; ti venku evidentně

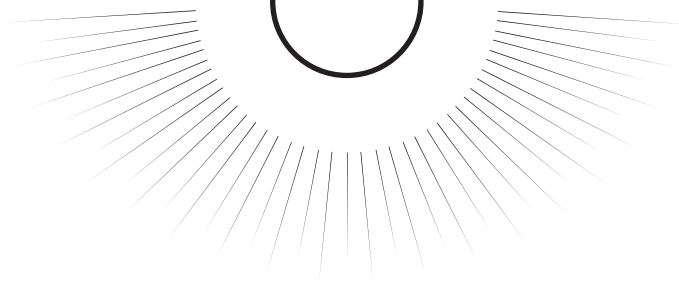
váhali, co dál – možná čekali na posily, možná je jen na několik okamžiků odradil jekot raněných.

„Co s ní?“ křikl na něj Vicram, zorničky rozšířené. „Když ji tady necháme, řekne jim, kudy jsme šli. Kolik nás bylo. Musíme se jí zbavit, nebo...“

„Jde s námi,“ odpověděl mu bez váhání Julius. „Slečna Morrowind si to tak přála a já jí věřím.“

Fraya. Měla cítit výčitky? Vzali by ji s sebou? Měla jim říct celou pravdu, když pravda byla tak nepříjemně složitá a nepravděpodobná? Uvěřili by jí nakonec? Nejspíš ne. A ona se k nim potřebovala přidat, potřebovala nutně na sever, a sama by tu cestu nikdy nezdolala. Proto když ji při nejvyšším soustředění se na cíl, jakého byla schopna, její intuice dovedla až k tomu domu, vsadila vše na jednu jedinou kartu. Malého chlapce výměnou za několik drobných mincí požádala o službu a svěřila mu obálku a na lístku poznačený čas, kdy ji má předat na miliční stanici ve Vicztaryho čtvrti. Psaní s falešnými, ale velmi závažnými obviněními směřujícími přímo k Robertsonovu domu. Byla si jistá, že reakce bude okamžitá. A urychlí všechno rozhodování jejích budoucích druhů o tom, zda ji vzít s sebou, či nikoli.

A teď už spolu se dvěma z nich klesala kamsi dolů, do míst, kde měla být cesta, která je dovede až k jejímu cíli.



04

ZVONICE

Obě ženy rychle následovaly Robertsona úzkou a divoce se kroucí uličkou, která vedla dál do vnitrobloku. Páchlo to tu splašky – zcela jistě z domů často ústila kanalizace do systému stok pod městem. Hana i Cora co chvíli zakoply o poházené harampádí. Tyhle uličky vznikly dávno ještě během výstavby města, kdy k sobě byly domy lepeny jeden na druhý bez velkého rozmyslu a často docházelo mezi budoucími sousedy k hádkám, která stěna je domům společná a kdo ji postaví – až si nakonec postavili každý svou vlastní a často neváhali přidat i okno, aby si mohli se sousedem své křivdy vyřikávat i do budoucna.

Robertson náhle zastavil obě ženy gestem ruky a pozorně se zaposlouchal.

„Pronásledují nás?“ zašeptala Hana.

Starý muž chvíli nereagoval, dál se snažil rozpoznat sebemenší náznak nepatřičného zvuku, ale pak jen zakroutil odmítavě hlavou. „Nejspíš stále zajišťují dům a čekají na posíly a teprve potom se vydají dál. Záleží, co je přivedlo.